

[Strona Główna](#) > ... > [Roszczenia Pieniężne](#) > [Zabezpieczenie Aktywów W toku Postępowania W państwach Członkowskich UE](#) > [Belgium](#)

Zabezpieczenie aktywów w toku postępowania w państwach członkowskich UE

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial matters)

Belgia

1 Jakie wyróżnia się rodzaje środków?

Celem środków zabezpieczających powództwo jest zapewnienie ochrony praw strony. W praktyce oznacza to, że wierzyciele mogą korzystać z tych środków, aby ochronić się przed ryzykiem braku spłaty długu ze strony dłużników.

Jeżeli środki o czysto zabezpieczającym charakterze okażą się niewystarczające, sąd może zarządzić środki tymczasowe wywierające skutki porównywalne do skutków wyroku co do istoty sprawy. Wyrok kończący postępowanie w sprawie może utrzymać w mocy lub uchylić takie środki tymczasowe.

Środki tymczasowe i zabezpieczające można zarządzić w odniesieniu do mienia dłużnika. Przy ściąganiu należności ogólnie stosuje się zasadę, zgodnie z którą dłużnik ponosi odpowiedzialność za zadłużenie całym swoim majątkiem ruchomym (środki pieniężne, meble, biżuteria, papiery wartościowe) i nieruchomym (grunty, budynki, lokale mieszkalne). Wierzyciel może również żądać zaspokojenia długu z innych praw majątkowych dłużnika (rachunków bankowych, wynagrodzenia).

1.1. Środki zabezpieczające powództwo

A. Zajęcie zabezpieczające (*saisie conservatoire*)

W sprawach pilnych wierzyciel może zwrócić się do sądu o wydanie zarządzenia zajęcia zabezpieczającego w odniesieniu do wszelkiego mienia dłużnika nadającego się do zajęcia (art. 1413 belgijskiego kodeksu postępowania sądowego). Dłużnik nie może swobodnie rozporządzać mieniem, które zostało objęte zajęciem zabezpieczającym. Oznacza to, że dłużnik nie może ich zbyć, oddać w darowiźnie ani obciążyć hipoteką. Skutek takiego pozbawienia możliwości rozporządzania mieniem ma wyłącznie charakter względny i działa wyłącznie na korzyść wierzyciela, który wystąpił o zajęcie mienia. Dłużnik w dalszym ciągu pozostaje właścicielem mienia i zachowuje prawo do jego użytkowania.

B. Zajęcie

Zajęcie to zabezpieczenie rzeczy będącej przedmiotem sporu. Postanowienie o zajęciu pozostaje w mocy do momentu wydania prawomocnego wyroku (art. 1955 i nast. kodeksu postępowania cywilnego). Do zajęcia może dojść na skutek uzgodnień stron (zajęcie w drodze porozumienia) lub zarządzenia sądu (zajęcie sądowe). W odróżnieniu od zwykłego zabezpieczenia zajęcie można również zastosować w odniesieniu do nieruchomości (art. 1959 kodeksu cywilnego).

C. Spis inwentarza

Celem sporządzenia spisu inwentarza jest określenie wartości spadku, majątku wspólnego małżonków lub współwłasności łącznej (art. 1175 kodeksu postępowania sądowego). Inwentarz sporządza się na wniosek wierzyciela, małżonka lub spadkobiercy. Osoby domagające się sporządzenia spisu inwentarza mają prawo wyboru notariusza, który sporządzi spis inwentarza w formie aktu notarialnego zawierającego wykaz składników majątku. Jeżeli wspomniane osoby nie są w stanie dojść do porozumienia w tej kwestii, notariusza wyznacza sędzia pokoju (art. 1178 kodeksu postępowania sądowego). W przypadku sporu sądem właściwym do jego rozstrzygnięcia jest sąd pokoju.

D. Opieczątowanie

Wskutek opieczątowania majątku nie można nim rozporządzać. W przypadku konieczności objęcia istotnego interesu ochroną wierzyciele, małżonek lub spadkobiercy mogą zwrócić się o opieczątowanie składników majątku będącego częścią majątku wspólnego małżonków, spadku lub współwłasności łącznej (art. 1148 kodeksu postępowania sądowego). Opieczątowanie zarządza sędzia pokoju. Sędzia pokoju może zarządzić zdjęcie pieczęci na wniosek osoby, która wystąpiła o opieczątowanie danych składników majątku, wierzycieli, małżonka lub spadkobierców. W przypadku zaskarżenia postanowienia sądu zarządzającego zdjęcie pieczęci do orzekania właściwy jest sędzia pokoju.

1.2. Środki tymczasowe

Środki tymczasowe lub środki tymczasowo wykonalne są to środki, które mogą zostać uchylone i które nie wywierają nieodwracalnych skutków. Mogą one zostać zarządzane w postępowaniu dotyczącym takich środków lub w toku postępowania co do istoty sprawy.

1.3. Tymczasowe wykonanie

Tymczasowe wykonanie (*exécution provisoire* lub *exécution par provision*) może zostać zarządzane po wydaniu wyroku, który jeszcze się nie uprawomocnił, o ile spełnione są ściśle określone przesłanki.

Poza wyjątkami przewidzianymi w przepisach prawa i jeżeli sąd nie postanowi inaczej w drodze specjalnie uzasadnionej decyzji oraz z zastrzeżeniem art. 1414 sprzeciw od wyroku kończącego postępowanie w sprawie wstrzymuje jego wykonanie.

Poza wyjątkami przewidzianymi w przepisach prawa i jeżeli sąd nie postanowi inaczej w drodze specjalnie uzasadnionej decyzji oraz z zastrzeżeniem art. 1414 prawomocny wyrok podlega tymczasowemu wykonaniu niezależnie od wniesionego odwołania i bez zabezpieczenia, o ile sąd nie postanowi o zabezpieczeniu (art. 1397 kodeksu postępowania sądowego).

2 Jakie są warunki orzeczenia takich środków?

2.1 Postępowanie

A. Zajęcie zabezpieczające (*saisie conservatoire*)

Osoba, na której korzyść rozstrzygnięto w wyroku (również przypadku wyroku wydanego za granicą), może na jego podstawie żądać od komornika (*huissier de justice / gerechtsdeurwaarder*) objęcia mienia strony przeciwnej zajęciem zabezpieczającym. W przypadku braku wyroku do zastosowania zajęcia zabezpieczającego konieczne jest postanowienie sądu.

Wniosek składa się do sądu właściwego ds. zajęcia (*juge des saisies / beslagrechter*), który rozpoznaje go w takim samym trybie, jak wniosek w sprawie zarządzenia środków tymczasowych (art. 1395 kodeksu postępowania sądowego). Od wydania wezwania do stawienia się przez daną osobę przed sądem muszą upłynąć co najmniej dwa dni, przy czym w sprawach pilnych okres ten może zostać skrócony.

Postępowanie rozpoczyna się wniesieniem wniosku jednostronnego (*requête unilatérale*) o zarządzenie zajęcia zabezpieczającego do właściwego sądu przez pełnomocnika strony. Sędzia prowadzący postępowanie wydaje postanowienie w terminie ośmiu dni. Następnie komornik doręcza postanowienie wraz z nakazem zajęcia dłużnikowi, co stanowi gwarancję, że dłużnik zapoznał się z jego treścią.

Postanowienie z mocy prawa podlega tymczasowemu wykonaniu, przy czym przysługuje mu przymiot tzw. względnej powagi rzeczy osądzonej. Sędzia prowadzący postępowanie w sprawie zajęcia może w dowolnej chwili zmienić lub uchylić wydane postanowienie z uwagi na zmianę okoliczności sprawy. Honorarium komornika ustala się na podstawie dekretu królewskiego z dnia 30 listopada 1976 r. (Moniteur belge / Belgisch Staatsblad, 8 lutego 1977 r.).

B. Zajęcie

Do dokonania zajęcia na podstawie porozumienia między stronami (*séquestre conventionnel*) dochodzi bez konieczności wydania postanowienia przez sąd, podczas gdy do zajęcia sądowego (*séquestre judiciaire*) dochodzi na podstawie postanowienia sądu.

W obydwu przypadkach wyznacza się zarządcę, który jest obowiązany zarządzać powierzoną mu rzeczą z należytą starannością. Jednocześnie ma on obowiązek zwrócić rzecz po upływie okresu zajęcia. Przysługuje mu wynagrodzenie, zgodnie z zasadami określonymi w przepisach prawa (art. 1962 akapit trzeci kodeksu cywilnego).

C. Środki tymczasowe

Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych należy zawsze wносить we właściwym sądzie w postępowaniu w sprawie zarządzenia środków tymczasowych albo w postępowaniu głównym. Postanowienie o zastosowaniu środków tymczasowych może być również wydane przez sąd polubowny (art. 1696 kodeksu postępowania sądowego).

W sprawach pilnych, z wyjątkiem tych, które na podstawie przepisów prawa zostały wyłączone spod jurysdykcji sądów, postanowienie w sprawie zarządzenia środków tymczasowych wydaje przewodniczący składu orzekającego w pierwszej instancji (art. 584 ust. 1 kodeksu postępowania sądowego). Wyrok „podlegający tymczasowemu wykonaniu” oznacza wyrok, który ma wyłącznie charakter tymczasowy i który nie wywołuje skutków ostatecznych ani nieodwracalnych. W przypadku spraw pilnych do wydawania wyroków podlegających tymczasowemu wykonaniu w ramach swojej właściwości upoważnieni są również przewodniczący składów orzekających sądów gospodarczych i sądów pracy.

Postanowienie wydane w postępowaniu w sprawie środków tymczasowych nie może wpływać niekorzystnie na istotę sprawy (powództwo główne), co oznacza, że jest objęte względną powagą rzeczy osądzonej. Sędzia rozpoznający powództwo główne nie jest w żaden sposób związany treścią takiego orzeczenia, co oznacza, że sędzia w postępowaniu w sprawie środków tymczasowych może zarządzić wyłącznie środki tymczasowe.

Przykładowo w postępowaniu rozwodowym prezes sądu rodzinnego jest uprawniony do zarządzenia środków tymczasowych dotyczących osoby, mienia oraz obowiązku alimentacyjnego na rzecz małżonków oraz ich dzieci (art. 1280 akapit pierwszy kodeksu postępowania sądowego).

Komornik oficjalnie powiadamia stronę przeciwną o zasądzonych środkach i wzywa ją do zastosowania się do tych środków, w razie konieczności pod groźbą podjęcia stosownych czynności przez policję lub nałożenia kary pieniężnej przez sąd. Honorarium komornika ustala się na podstawie dekretu królewskiego z dnia 30 listopada 1976 r. (Moniteur belge / Belgisch Staatsblad, 8 lutego 1977 r.).

W przypadku spraw dotyczących rozkładu pożycia małżonków lub osób pozostających w związku partnerskim sędzia pokoju orzekający w pierwszej instancji jest uprawniony do nałożenia środków tymczasowych obowiązujących przez okres, w którym małżonkowie lub osoby pozostające w zarejestrowanym związku partnerskim w dalszym ciągu ze sobą żyją, np. w odniesieniu do domu rodzinnego lub dzieci i ich mienia. Środki takie wyłącznie tymczasowy charakter i przestają obowiązywać z chwilą ustania wspólnego pożycia. Nie mogą stanowić trwałego rozwiązania kwestii dotyczących rozwodu w przypadku małżonków. Wyrok kończący postępowanie w sprawie rozwodu wydaje się w postępowaniu rozwodowym w pierwszej instancji.

D. Tymczasowe wykonanie

Wyrok stanowi tytuł wykonawczy, który jednak do momentu uprawomocnienia się nie może zostać wykonany. Poza wyjątkami przewidzianymi w przepisach prawa i jeżeli sąd nie postanowi inaczej w drodze specjalnie uzasadnionej decyzji wykonanie wyroku zawiesza się do czasu, gdy nie ma już możliwości wniesienia sprzeciwu,

ale nie zawiesza się go na czas do wniesienia odwołania do sądu wyższej instancji ani na czas do wniesienia skargi kasacyjnej (art. 1397 kodeksu postępowania sądowego).

Sędzia, który wydał wyrok, może – z wyjątkiem przypadków, w których nie zezwalają na to przepisy prawa – zezwolić na jego tymczasowe wykonanie (art. 1399 kodeksu postępowania sądowego), np. w sprawach dotyczących stanu cywilnego.

W przypadku gdy tymczasowe wykonanie wyroku jest możliwe, ryzyko związane z wykonaniem ponosi osoba wnosząca o jego zarządzenie. Sąd może w takim przypadku uzależnić wykonanie orzeczenia od spełnienia dodatkowego warunku, mianowicie może zobowiązać osobę wnoszącą o zarządzenie wykonania wyroku do wniesienia kaucji zabezpieczającej (art. 1400 ust. 1 kodeksu postępowania sądowego). Osoba wnosząca o zarządzenie wykonania wyroku może wszcząć procedurę tymczasowego wykonania dopiero po wpłaceniu odpowiedniej kwoty do Urzędu ds. Depozytów i Zabezpieczeń (Caisse des dépôts et consignations) lub przedstawieniu gwarancji bankowej. Jest to konieczne, ponieważ w wyniku wniesienia środka zaskarżenia wyrok może zostać zmieniony, co z kolei może sprawić, że drugiej stronie będzie przysługiwało odszkodowanie.

2.2 Najważniejsze warunki

A. Zajęcie zabezpieczające (*saisie conservatoire*)

Zajęcie zabezpieczające może zostać zarządzone wyłącznie w sprawach pilnych oraz gdy wierzytelność będąca przedmiotem roszczenia jest pewna, dotyczy ustalonej kwoty i jest wymagalna.

Przypadek określa się jako pilny w przypadku wystąpienia ryzyka niewypłacalności dłużnika, a co za tym idzie możliwości wierzyciela w zakresie odzyskania należności z mienia dłużnika. Zajęcie zabezpieczające może służyć nie tylko jako środek wywierania nacisku, ale jest również dopuszczalne w sytuacji, gdy, obiektywnie rzecz biorąc, sytuacja finansowa dłużnika jest zagrożona. Przesłanka pilności musi istnieć zarówno w momencie dokonania zajęcia, jak i w momencie wydania przez sędziego orzeczenia w sprawie wykonania zajęcia.

Roszczenie wierzyciela musi być pewne, co oznacza, że musi być dostatecznie uzasadnione i nie mogą istnieć racjonalne podstawy jego zakwestionowania. Roszczenie dotyczące długu również musi dotyczyć określonej kwoty, która musi zostać ustalona lub przynajmniej być możliwa do ustalenia na podstawie wstępnych szacunków. Jeżeli nie ustalono jeszcze dokładnej kwoty długu, zostanie ona określona przez sędziego prowadzącego postępowanie w sprawie zajęcia. Ponadto dług musi być wymagalny; wierzyciel musi być uprawniony do żądania jego spłaty. Wymóg ten doprecyzowano w art. 1415 kodeksu postępowania sądowego, zgodnie z którym nawet roszczenia dotyczące przyszłych świadczeń okresowych (świadczeń alimentacyjnych, płatności czynszu, odsetek), a także roszczenia warunkowe lub roszczenia przyszłe o charakterze potencjalnym mogą zostać uznane za kwalifikujące się do objęcia zajęciem zabezpieczającym.

B. Zajęcie

Sąd może zarządzić zajęcie sądowe w odniesieniu do ruchomości objętych postanowieniem w sprawie zajęcia, jak również w odniesieniu do ruchomości lub nieruchomości, których własność jest przedmiotem sporu między co najmniej dwiema osobami, lub w odniesieniu do rzeczy, które dłużnik zaoferował w celu uregulowania długu (art. 1961 kodeksu cywilnego). Ogólnie rzecz biorąc, dotyczy to sytuacji, w której okoliczności sprawy uzasadniają zarządzenie zajęcia jako środka zabezpieczającego, aby zapewnić utrzymanie rzeczy w ich obecnym stanie, bez uszczerbku dla jakiegokolwiek ostatecznego porozumienia, które może zostać zawarte. W tym przypadku nie ma znaczenia czy sprawa ma charakter pilny. Zarządzając zajęcie, sędzia musi jednak zachować zasady należytej staranności, ponieważ środek ten ma poważny i wyjątkowy charakter, a jego zastosowanie jest dopuszczalne wyłącznie wówczas, gdy istnieje ku temu ważny powód.

C. Środki tymczasowe

Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych może zostać wszczęte w sprawie wyłącznie wówczas, gdy jest ona na tyle pilna, że brak natychmiastowego rozwiązania narazi powoda na znaczne straty lub na poważne niedogodności. Dlatego też w kontekście możliwości wszczęcia postępowania w sprawie środków tymczasowych kryterium pilności ma kluczowe znaczenie.

Możliwość zarządzenia środków tymczasowych w postępowaniu co do istoty sprawy również zależy od tego, czy

dana sprawa ma pilny charakter. Dlatego też środki, o których zarządzenie można zwrócić się do sądu pokoju, określa się jako „środki tymczasowe zarządzane w trybie pilnym”.

D. Tymczasowe wykonanie

Kryterium stosowane przez sądy przy wydawaniu orzeczenia w przedmiocie dopuszczalności tymczasowego wykonania jest związane z ponoszonym przez powoda ryzykiem wynikającym z niepotrzebnego opóźnienia lub utrudniania wykonania wyroku przez stronę przeciwną. Jeżeli strona przeciwna wnosi sprzeciw lub wszczyna postępowanie odwoławcze wyłącznie w celu uniemożliwienia wykonania wyroku, stanowi to wystarczającą podstawę wystąpienia do sądu, który wydał dany wyrok, o zarządzenie tymczasowego wykonania tego wyroku. Zarządzenie tymczasowego wykonania w niektórych rodzajach spraw jest jednak niemożliwe (zob. powyżej).

3 Przedmiot i charakter takich środków

3.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać takim środkom?

A. Zajęcie zabezpieczające (*saisie conservatoire*)

Zajęcie można ustanowić na mieniu każdego rodzaju (ruchomościach, nieruchomościach oraz środkach niematerialnych i prawnych). Niektóre rodzaje mienia nie mogą jednak zostać objęte zajęciem (lub mogą zostać objęte zajęciem wyłącznie w sposób częściowy). To, co kwalifikuje się do zajęcia, wynika z obowiązujących przepisów prawa oraz z charakteru mienia, jak również od stosunku łączącego mienie z dłużnikiem.

Rodzaje mienia, których nie można objąć zajęciem, wymienione są w art. 1408 kodeksu postępowania sądowego. Ogólnie rzecz biorąc, zalicza się do nich artykuły pierwszej potrzeby, przedmioty niezbędne dłużnikowi lub jego dzieciom do kontynuowania nauki lub kształcenia zawodowego, sprzęt potrzeby dłużnikowi do wykonywania jego zawodu, żywność, paliwo oraz przedmioty kultu religijnego. W art. 1410 ust. 2 kodeksu postępowania sądowego wymieniono sumy pieniężne niepodlegające zajęciu. Obejmują one zasiłki rodzinne i dochód na poziomie minimum socjalnego.

Wynagrodzenie dłużnika i wszelki równoważny dochód podlega zajęciu wyłącznie częściowo. Odpowiednie kwoty zostały wskazane w art. 1409 ust. 1 kodeksu postępowania sądowego i podlegają one corocznej waloryzacji na mocy dekretu królewskiego w oparciu o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych. W art. 1410 ust. 1 kodeksu postępowania sądowego zakres stosowania kwot częściowo kwalifikujących się do zajęcia został rozszerzony na źródła dochodu takie jak świadczenia alimentacyjne, renty i emerytury, zasiłki dla bezrobotnych, świadczenia z tytułu wypadku w miejscu pracy lub renty inwalidzkie.

Urzędnik sądowy wymienia w oficjalnym raporcie mienie, które można objąć zajęciem w celu późniejszej sprzedaży, chyba że będzie w stanie zawrzeć porozumienie z wierzycielem w tej kwestii. Zbycie lub ukrywanie jakiegokolwiek mienia, które zostało zawarte w raporcie przedstawionym przez urzędnika sądowego, jest surowo zabronione i stanowi przestępstwo.

B. Zajęcie

Sąd może zarządzić zajęcie sądowe w odniesieniu do ruchomości objętych postanowieniem w sprawie zajęcia, jak również w odniesieniu do ruchomości lub nieruchomości, których własność jest przedmiotem sporu między co najmniej dwiema osobami, lub w odniesieniu do rzeczy, które dłużnik zaoferował w celu uregulowania długu (art. 1961 kodeksu cywilnego).

C. Środki tymczasowe

Wszystkie rodzaje sporów mogą zostać rozstrzygnięte w drodze postępowania w przedmiocie środków tymczasowych. Prezes sądu pierwszej instancji jest uprawniony do rozpoznawania wszystkich rodzajów sporów cywilnoprawnych między osobami prywatnymi. Spory na gruncie prawa pracy lub prawa handlowego musi rozpatrywać prezes sądu pracy lub sądu gospodarczego.

W sprawach dotyczących rozkładu pożycia małżeńskiego sąd rodzinny jest uprawniony do nałożenia środków tymczasowych obejmujących cały okres wspólnego pożycia. Środki takie mogą dotyczyć np. domu rodzinnego, dzieci lub majątku dzieci. Przepis ten ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do małżonków (art. 223 akapit

pierwszy kodeksu cywilnego) oraz osób, które zawarły zarejestrowany związek partnerski (art. 1479 akapit pierwszy kodeksu cywilnego), nie zaś do osób faktycznie prowadzących wspólne gospodarstwo domowe.

D. Tymczasowe wykonanie

Zasadniczo wszystkie wyroki mogą podlegać tymczasowemu wykonaniu, jeżeli sędzia wyda stosowny nakaz, poza przypadkami, w których tymczasowe wykonanie wyroku jest zabronione na mocy obowiązujących przepisów (art. 1399 kodeksu postępowania sądowego).

3.2 Jakie skutki mają te środki?

A. Zajęcie zabezpieczające (*saisie conservatoire*)

Właściciel mienia objętego zajęciem zabezpieczającym nie traci prawa własności lub prawa użytkowania (korzystanie, wynajem/dzierżawa, pożyczki, użytkowanie). Jedyne ograniczenie mające zastosowanie w tym przypadku polega na tym, że właściciel nie może rozporządzać mieniem. Niemożność rozporządzania tymi składnikami, oznacza, że wszelkie czynności podejmowane przez podmiot obowiązany wbrew ograniczeniu są ważne, ale nie można się na nie skutecznie powołać przeciwko wierzycielowi wskazanemu w wyroku. Wierzyciel nie ma zatem obowiązku ich uwzględniania i może działać, jakby w ogóle nie zostały one dokonane.

B. Zajęcie

Podobnie jak każda inna forma zabezpieczenia sądowego zajęcie wiąże się z przeniesieniem prawa do faktycznego posiadania danej rzeczy na depozytariusza. Depozytariusz może podejmować wyłącznie czynności służące zachowaniu mienia w jego dotychczasowym stanie.

C. Środki tymczasowe

Nie dotyczy.

D. Tymczasowe wykonanie

Tymczasowe wykonanie oznacza wykonanie wyroku pomimo możliwości zmiany jego treści lub wniesienia od niego odwołania, a także wykonanie wyroku po wniesieniu sprzeciwu. Ryzyko związane z wykonaniem wyroku ponosi powód (zob. powyżej).

3.3 Jak długo obowiązują takie środki?

A. Zajęcie zabezpieczające (*saisie conservatoire*)

Okres obowiązywania zajęcia zabezpieczającego jest zasadniczo ograniczony do trzech lat. Sędzia orzekający w postępowaniu w przedmiocie zajęcia może jednak wskazać krótszy okres obowiązywania zajęcia. Zajęcie może zostać przedłużone, o ile jego pierwotny termin jeszcze nie upłynął. Przedłużenie, które w praktyce stanowi przedłużenie wyznaczonego okresu obowiązywania, jest dopuszczalne w przypadku, gdy istnieją ważne powody uzasadniające zastosowanie tego środka, a pilny charakter sytuacji nie uległ zmianie.

B. Zajęcie

Termin obowiązywania zajęcia nie został określony w obowiązujących przepisach prawa. Zajęcie zostaje zniesione, jeżeli przestało istnieć ryzyko, że rzeczy nie będą mogły zostać zachowane w ich dotychczasowym stanie oraz jeżeli można spodziewać się, że wkrótce zapadnie rozstrzygnięcie w sprawie.

C. Środki tymczasowe

W obowiązujących przepisach nie wyznaczono okresu obowiązywania środków tymczasowych. Wszelkie środki tymczasowe zarządzone w danej sprawie mogą zostać utrzymane w mocy lub uchylone w prawomocnym wyroku rozstrzygającym dany spór.

D. Tymczasowe wykonanie

Nie dotyczy.

4 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

A. Zajęcie zabezpieczające (*saisie conservatoire*)

Jeżeli sędzia orzekający w postępowaniu w przedmiocie zajęcia odmówi udzielenia pozwolenia na zajęcie, wnioskodawca ma prawo wnieść zażalenie na takie postanowienie w terminie jednego miesiąca od jego ogłoszenia (art. 1419 akapit pierwszy i art. 1031 kodeksu postępowania sądowego). Sprawa zostanie rozpoznana w taki sam sposób jak w postępowaniu głównym, przy czym wyrok zostanie wydany przez izbę doradczą (*chambre du conseil / raadkamer*). Jeżeli zajęcie zostanie utrzymane w mocy, dłużnik, który chce to zaskarżyć, musi odwołać się do sądu apelacyjnego, wnosząc sprzeciw osoby trzeciej (*tierce opposition*).

Jeżeli sędzia orzekający w postępowaniu w przedmiocie zajęcia udzieli pozwolenia na zajęcie, dłużnik lub jakakolwiek zainteresowana strona są uprawnieni do wniesienia sprzeciwu osoby trzeciej (art. 1419 kodeksu postępowania sądowego). Sprzeciw osoby trzeciej należy wnieść w terminie jednego miesiąca od dnia doręczenia postanowienia zezwalającego na zajęcie; sprzeciw zostanie rozpatrzony przez sędziego, który wydał zaskarżone orzeczenie (art. 1125 kodeksu postępowania sądowego). O ile sędzia orzekający w postępowaniu w przedmiocie zajęcia nie wyrazi zgody na zawieszenie wykonania wyroku, wniesienie sprzeciwu osoby trzeciej nie będzie miało skutku zawieszającego.

B. Zajęcie

W przypadku, gdy do zajęcia doszło na podstawie porozumienia stron, punkt ten nie ma zastosowania.

W przypadku zajęcia sądowego sędzia wydaje orzeczenie, wobec którego przysługują środki zaskarżenia zgodnie z przepisami kodeksu postępowania sądowego.

C. Środki tymczasowe

Prawo do wniesienia sprzeciwu lub zażalenia przysługuje każdej stronie, na którą postanowienie wydane w postępowaniu dotyczącym środków tymczasowych wywarło negatywny wpływ. Środki zaskarżenia od orzeczeń prezesa sądu pierwszej instancji lub sądu gospodarczego rozpoznaje sąd apelacyjny. Od orzeczenia prezesa sądu pracy można złożyć środek zaskarżenia do sądu pracy wyższej instancji. Jeżeli postępowanie sądowe zostało wszczęte w drodze wezwania do stawiennictwa przed sądem lub dobrowolnego stawiennictwa, termin na wniesienie sprzeciwu lub zażalenia wynosi jeden miesiąc od daty doręczenia wyroku.

Jeżeli powiadomienie o wydaniu postanowienia zostało doręczone listem poleconym, a zostało ono wydane wskutek wniesienia wniosku jednostronnego (*requête unilatérale*), sprzeciw lub zażalenie należy wnieść w terminie jednego miesiąca od daty doręczenia takiego pisma.

D. Tymczasowe wykonanie

Od nakazu tymczasowego wykonania nie przysługuje środek zaskarżenia. Sędzia sądu apelacyjnego nie może w żadnym przypadku zakazać ani zawiesić wykonania wyroku (art. 1402 kodeksu postępowania sądowego).

Ostatnia aktualizacja: 24/10/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.